

УДК 94:334.713-005.2 (477) “18/19”

І.М. Вановська

*кандидат історичних наук,
доцент Інституту перепідготовки та підвищення кваліфікації
Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова*

**ДОМАШНІ ПРОМИСЛИ ТА РЕМЕСЛА УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА
У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ – НА ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ**

© Вановська І.М., 2015

<http://dx.doi.org/10.5281/zenodo.34400>

У статті розглядаються особливості й динаміка розвитку в Україні жіночих домашніх промислів і ремесел, аналізується різноманіття жіночого дрібного промислового підприємництва, його основні форми, соціально-економічну організацію й географію протягом другої половини ХІХ – початку ХХ століття.

Ключові слова: жіночі домашні промисли та ремесла, ткацтво, килимарство, кустарні виставки, дрібнотоварне виробництво, гендерні відносини.

В статье рассматриваются особенности и динамика развития в Украине женских домашних промыслов и ремесел, анализируется многообразие женского мелкого промышленного предпринимательства, его основные формы, социально-экономическую организацию и географию во второй половине XIX – начале XX века.

Ключевые слова: женские домашние промыслы и ремесла, ткачество, ковроделие, кустарные выставки, мелкотоварное производство, гендерные отношения.

In the article the characteristics and dynamics of Ukraine in the women's home and crafts, analyzes the diversity of women's small industrial enterprise, its main form of social and economic organization and geography during the second half of XIX early XX century. For Ukraine the second half of the nineteenth early twentieth century were a time of activation of the modernization process, liberal reform and social transformation of society, as reflected in the growth of various forms of small businesses, including a variety of women's domestic arts and crafts. Background research is caused by the fact that women's crafts and arts were among the most common in post-reform Ukraine small-scale production, an integral part of home exercises each peasant family. These industrial classes were very important components of the life of any peasant family. At the same time women, amateurishness was also an important part of gender relations Ukraine. Therefore, without a detailed investigation of women's domestic industrial enterprise objectively impossible to understand the degree of development of domestic industries Ukraine in the second half of XIX early XX century.

Keywords: women's domestic crafts and arts, weaving, carpet weaving, handicraft exhibitions, small-scale production, gender relations.

Постановка проблеми. Для України друга половина XIX – початок XX ст. були часом активізації модернізаційного процесу, проведення ліберальних реформ і соціальної трансформації суспільства, що знайшло своє відображення і в рості різних форм дрібного підприємництва, зокрема різноманітних жіночих домашніх промислів і ремесел. Актуальність теми дослідження обумовлена також тим, що жіночі промисли та ремесла були одними із найпоширеніших в пореформеній Україні дрібнотоварних виробництв, невід'ємною частиною домашніх занять кожної селянської родини. Протягом другої половини XIX – початку XX ст. прядінням і ткацтвом, роботою на ручних жорнах, лозоплетінням, звичайно займалися жінки та дівчата. В Україні споконвіку вважалося, що жінка зобов'язана вміти виготовляти борошно, виконувати ткацькі роботи, плести кошики, інакше вона не вважалася повноцінною дружиною та господаркою. Ці промислові заняття були досить важливими складовими частинами життя будь якої селянської родини. Одночасно жіноче кустарництво було й важливою складовою гендерних відносин України. Тому без детального дослідження жіночого домашнього промислового підприємництва неможливо об'єктивно зрозуміти ступінь розвитку домашніх промислів України у другій половині XIX – на початку XX ст.

Аналіз актуальних досліджень. Суттєвіший внесок в наукову розробку питан-

ня розвитку жіночих промислів та ремесел в Україні у другій половині XIX – на початку XX ст. зробили такі дослідники як В.С. Ажаєва [1], О. Бломквист [2], Р.М. Дутка [3], С.О. Давидова, Е.Н. Полоцька, К.І. Беренс, Є.О. Свидерська [7] та інші, роботи яких вирізняються насиченістю фактичним матеріалом і постановкою проблеми. В них на тлі узагальнюючого вивчення кустарних промислів досліджувалися деякі важливі аспекти динаміки жіночого домашнього промислового підприємництва в Україні у другій половині XIX – на початку XX ст.

Мета статті полягає у комплексному дослідженні особливостей та динаміки розвитку в Україні жіночих домашніх промислів та ремесел протягом другої половини XIX – початку XX ст., в науковому аналізі різноманіття жіночого дрібного промислового підприємництва, визначенні його основних форм, соціально-економічної організації та географії.

Виклад основного матеріалу. Протягом другої половини XIX – початку XX ст. в ході буржуазного реформування України істотно змінювалася роль жінок у підприємницькій діяльності що дає можливість судити про те, наскільки вдалося українському суспільству перебороти стереотипи традиційної патріархальної культури, відмовитися від старих суспільних установок і виробити в ході ліберальних реформ нову філософію й нормативну базу жіночого домашнього підприємництва. Характерно,

що в українському суспільстві не викликало активного протесту прагнення жінок до суспільної діяльності, професійної рівноправності, спроби змінити устояні норми поведіння. При цьому, участь жінок у підприємницькій діяльності, що мала місце й у дореформений час, сприймалися як щось природне в складній особистій ситуації, як життєва необхідність, прагнення забезпечити гідне життя собі й своїм дітям [14, с. 340-342].

При дослідженні жіночого промислового підприємництва українського села питання про його динаміку, загальні показники розвитку і насамперед питому вагу та місце в народному господарстві країни, є одним з основних. Водночас точне визначення загальної кількості жіночих промислових закладів, зокрема в українському селі, обсягу продукції, яка ними випускалася, та чисельності зайнятих у виробництві жінок через недостатню точність джерел виявляється і найбільш складним для вивчення обраної теми. Це пов'язане з тим, що офіційна статистика у 1861-1917 рр. була дуже далекою від повної реєстрації жіночих кустарних виробництв, особливо тих, де не використовувалася наймана праця. Дослідження, що проводилися місцевими земствами і сільськогосподарськими товариствами, мали інший недолік: не завжди досконально й чітко фіксували організаційно-економічну сторону жіночого кустарництва, оскільки кореспонденти мало рахувалися з програмами досліджень, а свої повідомлення укладали згідно з особистими поглядами. Тому при з'ясуванні місця жіночого промислового підприємництва в загальноукраїнському та регіональному господарстві виникає особлива необхідність використовувати документи різного походження – промислово, податну, торгову, транспортну статистику, земські дослідження тощо, які б взаємно доповнювали один одного.

У складному процесі розвитку жіночого кустарництва в Україні, зокрема у просуваннях його місця і ролі в господарській структурі українського села, простежувалося кілька основних етапів. Перший з них – етап зародження і початкового розвитку жіночих кустарних промислів, охоплював

XVII – XVIII ст., другий тривав з кінця XVIII ст. до 60-х років XIX ст., а третій збігався з хронологічними межами нашого дослідження й характеризувався більш динамічним розвитком жіночого промислового підприємництва й остаточним переходом його на рейки товарного виробництва [11].

На перших етапах, тобто у дореформену добу, за свідченням сучасників і дослідників, населення українських губерній задовольняло свої нагальні потреби в неземлеробських товарах переважно за рахунок кустарних промислів, які в цей період домінували серед всіх інших форм промислового виробництва (міське ремесло, мануфактура, фабрично-заводське). При цьому значна частина цих промислів мали поки що характер натурального виробництва, але на їхньому фоні йшло становлення і поступальний розвиток товарного виробництва. Протягом XVIII – першої половини XIX ст. продовжувалося розповсюдження обробних промислів серед селянок і, одночасно, значно посилилася їх трансформація в товарне виробництво. Починаючи з 60-х років XIX ст. повсюдно в Наддніпрянській Україні стали швидко складатися великі кустарні осередки, в яких жінки були зайняті товарним виробництвом нарівні з чоловіками [6, с. 19-24]. На всіх основних етапах поступального розвитку жіночого домашнього підприємництва явно простежувалась тенденція до зростання чисельності селянок, які були ним охоплені. Незважаючи на всю недосконалість джерел та інші складності, дослідники української кустарної промисловості багаторазово робили спроби визначити загальну кількість промислових селянок. Подібні статистичні підрахунки робилися й стосовно жіночого промислового підприємництва в пореформеному українському селі. Так, згідно з даними за другу половину XIX – початок XX ст. в 9 українських губерніях, що входили до складу Російської імперії налічувався 436 тис. сільських кустарів з яких приблизно 83 тис. були жінками [7, с. 100-117].

Названі цифри в основному визначають принципово істотне місце жіночих кустарних промислів у народному господар-

стві як України, так і Російської імперії. Дослідження в масштабах кожної з українських губерній дозволяють, на думку автора, більш-менш точно відповісти на питання про загальну кількість місцевих селянок, зайнятих у сфері промислового підприємництва. Однак і тут необхідно ставитися до статистичних джерел з достатньою мірою умовності. Можна припустити, що через постійний недооблік певних груп жінок, що були зайняті кустарними промислами та ремеслами, особливо у дрібних і віддалених населених пунктах, в основній своїй масі джерела показують лише ту межу, нижче за яку реальне число жінок промисловиків не опускалося [2, с. 290].

Жіночі кустарні промисли в Україні зосереджувалися переважно в губерніях з мало розвинутою фабрично-заводською промисловістю. Щодо цього спостерігається значна відмінність від російських губерній, де кустарні промисли демонстрували найбільшу щільність у центральних промислових губерніях Московської, Владимирської, Нижегородської, у яких зосереджене понад 25% усієї кількості кустарів. Найпоширенішими, кустарними промислами в Україні були промисли по обробці волокна, дерева й шкіри. Особливо широкий розвиток одержали жіноче ткацтво й виготовлення ниток, що становило 89,3% числа кустарів [4, с. 16].

Ступінь поширення й рівень розвитку кустарних промислів та ремесел у різних господарсько-економічних регіонах України були неоднакові. Це обумовлювалося найрізноманітнішими факторами: як природно-географічними, так і господарсько-економічними. Найбільш широке поширення дрібна селянська промисловість одержала у Харківській, Полтавській, Київській губерніях. Тут практично в кожному селищі селянки окрім землеробства мали й промислові заняття. Було чимало сіл, у яких неземлеробські промисли відігравали головну роль у селянському господарстві, а у великих промислових селах, що звичайно були центрами цих округів, землеробство взагалі було відсутнє. Великі промислові села були центрами промислових округів, границі яких у міру поширен-

ня промислу усе більше розширювалися. Важливо відзначити, що господарство й сам побут селян перетворювалися тим радикальніше, ніж ближче було те або інше село даного промислового округу до центра промислу. Якщо в селах, що становили як би периферію промислового округу, землеробство ще зберігало своє велике значення, то в селах, розташованих ближче до центра промислу, землеробство було вже відтиснуте на задній план [8, с.78-80].

Характерно, що на периферії промислового округу існували й більш примітивні форми промислу, та й самі промислові заняття були різноманітніші: тут селянки з'єднували основний для даного округу промисел не тільки з землеробством, але й з іншими промисловими заняттями, які не вимагали високої кваліфікації. Навпаки, у центрі промислового округу його провідний промисел був не тільки головним, але і єдиним заняттям жителів. Так, великі торгово-промислові села Київської губернії виступали в ролі центрів закупівлі сировини й збуту готової продукції даного промислу. Таким чином, формування промислових округів було пов'язане з переходом дрібного товарного виробництва в сфері селянських промислів до капіталістичного, із процесом складання капіталістичної мануфактури [10].

Документальні дані свідчать, що тільки за 1897 – 1915 роки чисельність українських селян, залучених до дрібної промислової діяльності, зросла й досягла в 1915 р. майже 500 тис., серед яких жінки склали більше 100 тис. [14, с. 26-29]. У той же час загальний рівень залучення жіночого населення українських губерній в підприємницьку діяльність містив тенденції розвитку окремих промислових галузей. В умовах ринкової економіки ці тенденції часто були закономірно різнонаправленими. Окремі промисли не витримували конкуренції з великим фабрично-заводським виробництвом і зникали, інші, навпаки, в ринкових умовах, починали більш динамічно розвиватися. Часто на місці зникаючих підприємств з'являлися зовсім нові форми жіночого підприємництва, викликані якими-небудь регіональними, щойно поста-

лими господарськими потребами [5, с. 17-19].

Результатом подібних динамічних процесів стали суттєві структурні зрушення, які виникли в господарстві українських губерній, зокрема й у сфері самої кустарної промисловості. Але при всій значущості структурних змін, вони не знизили загальні показники залучення жіночого населення у промислову діяльність. Аналіз наявних відомостей свідчить, що у різних повітах жіночі промисли часто відігравали неоднакову роль. Це обумовлювалося цілою низкою чинників: місцевими історичними і виробничими традиціями, сировинною базою, густотою населення, забезпеченістю землею, ступенем розвитку фабрично-заводської промисловості та ін. Але в цілому для України в період, що досліджується, була характерна відносно висока питома вага промислових селянок у загальному селянському населенні, яка досягала щонайменше 4%, а в деякі роки й вище [11].

Для з'ясування питання про чисельність селянських жінок-підприємців та їх питому вагу в різних губерніях України певну інформацію дає податкова статистика. З огляду на те, що в податкових розрядах звичайно об'єднувалися досить різні економічні групи, її матеріали служать в основному для найзагальнішої диференціації сільських промисловців. Особливий інтерес становить аналіз динаміки свідоцтв і білетів, що видавалися на дрібний торг з повним і половинним збором. Аналізуючи дані про кількість одержаних у 1883 р. по місцевостях усіх класів промислових свідоцтв обох категорій в українських губерніях, можна зробити висновок про те, що жінки займали важливе місце дрібних промисловців. Про зростання жіноцтва серед промислового населення свідчать також прохання селянок про дозвіл на відкриття промислових закладів. Такі прохання масово стали надходити до губернських правлінь вже з 1870-х років і їх потік не зменшувався аж до 1917 р. [6, с. 99-100].

Теза про досить велику питому вагу жіночих кустарних промислів в економічній структурі України підтверджується також і шляхом дослідження обсягу її виро-

бництва. Ще одним важливим доказом того, що селянська жіноча промисловість посідала значне місце в економічній структурі України, є статистика ярмаркової торгівлі. Вироби жіночих промислів були у другій половині XIX – на початку XX ст. важливим компонентом усіх українських ярмарків. Статистика найбільших ярмарків охоплювала ту частину виробів селянок, котрі виходили на губернський і загальноросійський ринок. На них надходили товари, які продавалися промисловиками на невеликих ярмарках, базарах і в себе на дому, а відтак через систему перекупок поступово складалися у значні партії. Обсяги продажу на найбільших ярмарках України кустарно-промислових товарів і сировини були досить значними. Так, за 1893–1894 рр. лише на Хрещенському ярмарку було продано таких товарів на 300 тис. крб. [9, с. 270-271].

Разом з тим, показники оборотів найбільших ярмарків і загальна торгова статистика ще не можуть дати об'єктивних даних про загальний обсяг товарного виробництва жінок-промисловців в Україні. У багато разів більша маса товарної кустарно-промислової продукції не надходила на ці великі ярмарки, а поглиналася споживачами на місцях, на дрібних ярмарках і сільських базарах і, отже, не реєструвалася. В той же час аналіз даних, які збереглися в джерелах про діяльність подібних дрібних торгових центрів, дає можливість упевнено констатувати, що питома вага продажу на них кустарних товарів була ще вищою, ніж на великих ярмарках. В цілому, за офіційними земськими джерелами, вироби жінок-кустарок серед товарної маси малих сільських ярмарків і базарів становили приблизно половину. Крім збуту на ярмарках і базарах, значна частина товарної продукції реалізовувалася безпосередніми жінками-виробниками по найближчих слободах, селах, хуторах, продавалася прямо в руки селянського споживача, виготовлялася на замовлення і через це зовсім не надходила до місць упорядкованої торгівлі [12, с. 214].

Найбільш наочно масштаби розвитку, динаміку і соціально-економічне значення жіночого кустарництва в Україні демон-

стрували різні сільськогосподарські та кустарно-промислові виставки. Всього за період, що розглядається, українські жінки-підприємці взяли участь у понад 195 виставках, в тому числі приблизно у 25 міжнародних і всеросійських та в 170 губернських і місцевих. Сучасники відзначали величезне враження, що справляли ці виставки на громадськість, та їх безумовно позитивний вплив на подальший розвиток жіночого підприємництва. Жінкам-експонентам, які ставали переможцями, видавалися грошові премії, медалі та похвальні листи, запроваджені державними відомствами, земствами, господарчими товариствами і приватними особами. Це додатково заохочувало промислових селянок до вдосконалювання своїх виробництв, пропагувало нові технології і технічні прийоми, створювало гарну рекламу кустарної продукції, підвищувало її конкурентоспроможність. Експонати свідчили про значні потенційні можливості участі жіноцтва в кустарній промисловості. Так, у 1870 р. на всеросійській виставці в Петербурзі українські промислові селянки експонували багато своїх текстильних виробів. На Паризькій всесвітній виставці 1878 р. дістали схвалення оригінальні вироби українських ткаць. У 1880 р. сільськогосподарська виставка в Харкові продемонструвала істотні переваги тканин, виготовлених місцевими промисловими селянками [17, с. 11-12].

Експлуатація жінок-підприємців скупниками, посередниками, лихварями, торговцями, конкурентна боротьба, безробіття, важке економічне становище часто послужило підставою для організації промислових кооперативів. За таких умов прибуток від кустарного промислу давав можливість домогосподарству сплачувати податки, не прибігаючи до дешевого, несвоєчасного продажу хліба й худоби, дозволяв значно покращити економічний стан родини. Зв'язок жінок-підприємців із землею не переривався, що було найкращою гарантією добробуту родини. Майже 90 % всіх кустарок займалися промислами переважно в зимовий час [13, с. 390].

В цілому, протягом другої половини XIX – початку XX ст. спостерігалася досить висока динаміка жіночого домашнього промислового підприємництва в Україні. Завдяки наполегливій праці українських народних майстринь основні прийоми виготовлення з будь-якого кустарного виробу були детально відпрацьовані й стандартизовані. В Україні дедалі різноманітнішими ставали форми організації жіночих кооперативних об'єднань. Різноманітні промисли, які з традиційного домашнього заняття селянок за період, що розглядається, перетворилися на окремі товарні виробництва, що стабільно задовольняли побутові потреби місцевого населення. Українське промислове жіноцтво демонструвало здатність вдало поєднувати традиційну організацію виробництва із численними кооперативними новаціями [12, с. 181].

Висновки і перспективи подальших досліджень. Підбиваючи підсумки узагальнення й аналізу розглянутого фактичного матеріалу, можна з упевненістю констатувати, що в Наддніпрянській Україні вже у перші пореформені роки склалися всі необхідні як об'єктивні, так і суб'єктивні передумови для широкого розвитку тут жіночого промислового підприємництва. Більше того, сприятливі умови зберігалися і протягом усього періоду з 1861 по 1917 рік. При цьому все більш значну й активну роль у стимулюванні розвитку жіночої промисловості відігравала діяльність державних відомств, місцевих земств, різних господарчих товариств і численних приватних покровителів та інвесторів. Таким чином, діяльність загальнодержавних і губернських структур, накладаючись на всю масу соціально-економічних факторів, в сукупності створювали той фон, на якому відбувався розвиток жіночого кустарництва й який визначав динаміку, основні форми, соціально-економічну організацію, географію жіночого домашнього промислового підприємництва, а також її місце й питому вагу в господарській й гендерній структурі в Україні протягом другої половини XIX – початку XX ст.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ажаева В.С. Мелкое предпринимательство в России (конец XIX в. – начало XX в.): Аналитический обзор / В.С. Ажаева. – М.: Издание ИНИОН РАН, 1994. – 36 с.
 2. Бломквист А. Кустарная промышленность в России / А. Бломквист // Труды комиссии по исследованию кустарной промышленности в России. – СПб.: Тип. В. Кирибаума, 1887. – Вып. 16. – 251 с.
 3. Дутка Р.М. Полтавські вибійчані рушники / Р.М. Дутка // Народна творчість та етнографія. – 1988. – № 6. – С. 46–50.
 4. Журнал Совещания о нуждах кустарного промысла. – СПб.: Тип. В. Кирибаума, 1905. – 76с.
 5. Журнал Совещания о нуждах кустарной промышленности. – СПб.: Тип. В. Кирибаума, 1909. – 26 с.
 6. Кустарная промышленность в Киевской губернии. – К.: Тип. К. Круглянского, 1912. – 160.
 7. Кустарная промышленность России. Женские промыслы / С.А. Давыдова, Е.Н. Полоцкая, К.И. Беренс, Е.О. Свидерский. – СПб.: Изд. отделом СЭ и СС, 1913. – 440 с.
 8. Кустарные промыслы. Текущая статистика за 1912. – СПб.: Тип. В. Кирибаума, 1913. – 282 с.
 9. Кустарный отдел сельскохозяйственной и промышленной выставки в Киеве в 1897 г. // Ремесленная газета. – 1897. – №34. – С. 270–271.
 10. Кустарь. – 1910. – № 8. – С. 4–10.
 11. Кустарь. – 1911. – № 2. – С. 19–20.
 12. Обзор деятельности Главного управления землеустройства и земледелия за 1914 г. – СПб.: Тип. В. Кирибаума, 1910. – 307 с.
 13. Свод материалов по кустарной промышленности в России. – СПб.: Тип. Пантелеевых, 1874. – IX, 629 с.
 14. Свод статистико-экономических сведений по России. – СПб.: Тип. В. Кирибаума, 1912. – 538 с.
-